

→ ΤΟ ΟΡΑΜΑ ←

I

Καρδιά τούς ἔσμιξε καὶ νοῦς. Ἡ πίσυς, ἡ ἀγάπη...

Ἦσαν ἀνδρόγυνο φτωχό, μὰ πρῶτο στήν τιμή.
Αὐτός, παιδί ἐργαυικό — καρδιά μαλαματένια
Αὐτή, γλυκεῖα ὁλόδροση, σὰν Κρῖνος τῆς Αὐγῆς
Γέλωτα, χαρά, νοικοκυριό βασίλευαν στὸ σπῆτι
καὶ ἡ Ζωὴ γοργόφτερη, σὰν ὄνειρο περνοῦσε...

Μὰ μόνοι δὲν ξεμείνανε. Χαρὰ στήν εὐτυχία !
Ἐν' ἀγοράκι ὠμορφο, ξανθὸ σὰν τὴν μητέρα
ποῦ νόμιζες ἀπ' τοῦρανοῦ πῶς ξέφυγε τὸ δρόμο
ἔγεννήθηκε καὶ περὶ πολὺ τ' ἀνδρόγυνο ἐνώνει.
Θαρρεῖς πῶς ὀλιγόστεψεν ἡ πρώτη τους ἀγάπη
ὀλόκληρη κυμάτιζε στὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ των...
Ὅμως σ' αὐτὴν ἐδῶ τῇ γῇ ποτὲ ἡ εὐτυχία
δὲν γράφηκε παντοτεινὰ νὰ μένη. Φτερουγίζει
καὶ 'κεῖ ψηλά, στὰ σύννεφα, νὰ βοῇ φωνηρὰ πηγαίνει.
Ἦσαν γλυκὸ τὸ γέλωτο τους καὶ ὁ Χάρος τὸ ζηλεύει,
μὲ μάτια βάσκανα ὀρμῇ καὶ μ' ἓνα φῶσημά του
τῆς ἁμοιρης γυναικας του τὰ στήθεα σαβανώνει
Κι' ὁ ἄντρας τῆς μοιρολογᾷ καὶ μὲς τὴν ἐρημιὰ του
γὰ συντροφιὰ τὸ στέναγμα τοῦ μένει καὶ τὸ δάκρυ.

II

Μ' ἂν εἶν' ὁ θάνατος κακὸ γιὰ ὅλους μας μεγάλο,
γὰ τὸν ἐργάτη δυὸ φορὲς εἶνε κακό· κατάρα !
Ἄμα σφαλίση τοῦ φτωχοῦ τὸ σπῆτι, ἡ ταβέρνα
ἀνοίγει θύρα διάπλατη τὸ πόνο του νὰ πνίξη...
Δὲν ἤξευρεν ὁ ἁμοιρος ποῖος ἀνοίγε γκρεμινὸς
στὰ πόδια του : Τὸ καπηλειό. Ἀπὸ τὸ σπητικὸ του
μικρὸς ὁ δρόμος· μὰ, ὀχιαῖς γεμᾶτος καὶ ἀγκάθια.
Δὲν εἴξευρε πῶς πνίγεται στὸ κάθε του βαγέτι
ἡ καλοσύνη τῆς καρδιάς, κ' ἡ δύναμι τοῦ νοῦ.
Οἱ φίλοι του τὸν πῆγαιναν εἰς τὸ κρασί — οἱ φίλοι,
οἱ μεγαλείτεροι ἐχθροὶ καὶ ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμα.
Γλυκὸ φαινόταν στήν ἀρχή, μὰ 'κείνο 'λίγο 'λίγο
ὥσάν τὸ δηλητήριον εἰς τὴν ψυχὴ του στάζει,
καὶ τρίκλιζαν τὰ πόδια του, στήν τόση κατασχύνῃ
θαρρεῖς πῶς ἤθελαν καὶ αὐτὰ νὰ φύγουν, νὰ κρυφιοῦνε
Εἶχε καρδιὰ ἀπέραντη, μὰ λίγο τὸ μυαλό !
« Αὐτὰ 'χει ὁ παληόκοσμος ! » τοῦ λέγανε οἱ φίλοι
καὶ στὸ κρασί ἐρρίχνοντο καὶ ἄδειαζε ποιήτρια

παρηγοριά τάχα νὰ βρῇ στὴ λύπη τοῦ χαμοῦ της.
Τοῦ κάκον ὁμως ! Δὲν ἔμπορεῖ ποτέ του νὰ ξεχάσῃ
τῆς πεθαμένης τὴν μορφὴ ! Καὶ ποῖο πολὺ θυμᾶται
μέσα στὴ ζάλη τοῦ κρασιοῦ τὴ θλίψι τὴ μεγάλη...
Εἶνε μεθύσι, ἄχ ! πικρὸ τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι.

Καὶ ἔπινε, καὶ στὸ μυαλὸ τὸ χιλοσκοτισμένο
δλόξανθῃ μία μορφὴ νὰ ξεπροβάλλῃ βλέπει
μὲ τὰ λευκά της σάβανα, μὲ φῶς περιχυμένη,
ποῦ ἔμοιαζε σὰν λούλουδο στὰ χιόνια τοῦ Γεννάριου !
Τὰ μάτια του ἐστήλωσε ἀπάνω της μὲ γέλοιο
καὶ βλέπει τὴ γυναῖκα του νὰ τοῦ γλυκομιλῇ.
Καὶ σὰν γυρίζει ποῖα ἀργὰ στὸ σπῆτι νὰ πλαγιάσῃ
ἀπ' τὸ μεθύσι τὸ πολὺ στὸ δρόμο σὰν νὰ βλέπῃ
νὰ τρεμοσβύνη ἓνα φῶς κάτω στὴ γῆ θαμπὸ
ὥσάν καντύλα μνήματος, κι' ἀρχίζει νὰ δακρύζῃ.
Καὶ ὅταν τὰ μεσάνυχτα ἀπ' τὴν ταβέρνα φεύγει
παίρνει μπουνκάκι μὲ κρασί, στὸ σπῆτι τὸ πηγαίνει
κ' ἐκεῖ στὴν ἔρημῃ γωνιᾷ εἰς τὸ παιδί του δίπλα
τὸ ἄδειαζεν δλόκληρο « γὰ νὰ περνοῦν ἡ πίκρες ».

III

Μεγάλωσε τ' ἀγόρι του σὰν τὸ φτωχὸ λουλούδι
ποῦ σ' ἓνα βράχο ἔρημο τὰ φύλλα του ἀνοίγει.
Καὶ ἂν ἀρρώστανε ποτὲ ἀντὶ σὲ γιατρικὰ
στὸ καπηλεὶο τὰ χρήματα ὁ ἄθλιος σκορποῦσε
καὶ μεθυμένος ἔπεφτε στὸ χῶμα καὶ στοὺς τοίχους
ἐμπρὸς εἰς τῆς γυναῖκας του τὸ ἄδειανὸ κρεβάτι,
τὰ πόδια του λυγίζανε, ἡ γλῶσσα του κολλοῦσε
καὶ ἀστραπαῖς τὰ μάτια του καὶ φλόγες ξεπετοῦσαν.
Τὴν πεθαμένη φώναζε γυναῖκα του μὲ πόνον
μὲ μιὰ φωνὴ βαθειά, βραχνή, φωνὴ μισοπνιγμένη
καὶ τὸ παιδί ἀπ' τῆς φωναῖς ἐξάδρωνε στὴν ἄκρη
θωρῶντας νὰ κατρακυλᾷ ἐμπρὸς του ὁ πατέρας.

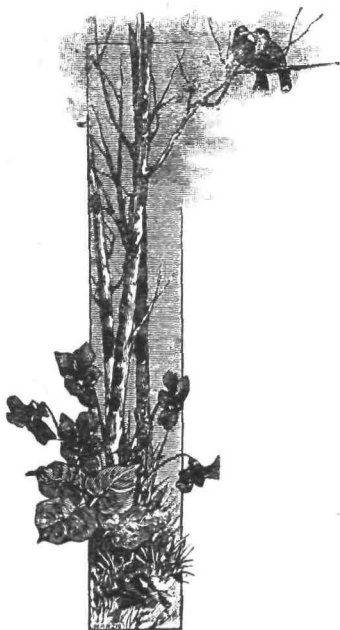
— Γιὰ δές, παιδάκι μου γιὰ ! δές — τραυλίζει τρομαγμένος
ἀπάνω στὸ μεθύσι του — τὴ μάνα σου, γιὰ δές τὴν,
μὴ φοβηθῇς, γιὰ κύτταξε, ἄχ ! νὰ τὴν περπατεῖ,
νὰ σοῦ μιλήσῃ ἔρχεται, φορεῖ τὰ γιορτινά της,
κρατεῖ λουλούδια ὡμορφα, λευκὴ σὰν τὸ κερί !
Μὰ τὸ παιδί ἀντὶς γι' αὐτά, τὴν ἀγριάδα βλέπει
τοῦ δόλπου τοῦ πατέρα του, τὸ μονογενετὸ ἀκούει
καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του μὲ τρόμο, μὲ λαχτάρα
καὶ τῆς μανούλας τὴ ματιὰ νὰ ζεσταθῇ ζητοῦσε.
Ἀνὸ χρόνια τώρα τὸ φτωχὸ νηστεύει τὰ φιλιὰ της...
"Ὡ τί φρικτὰ μερόνυχτα μὲς στὸ φτερούγισμά του !

Μὰ νύκτα φθινοπωρινή, ποῦ ἔβρεχε, στὸ σπῆτι
ἐγύριζε βιαστικὸς μὲ ξάστερο κεφάλι
— παρᾶξενό μ' ἀληθινὸ — ξεμέθυστος. "Ὡ θαῦμα !
Βρίσκει τὴν πόρτα τοῦ σπητιοῦ κατὰκλειστη. Κτυπᾷ,
τοῦ κάκον· δὲν ἀκούεται βαρεῖα μανταλωμένη !
Ξανακτυπᾷ, καὶ μυστικὴ νοιώθει εὐθὺς τρομάρα...
Μὰ γέλοιο ἔξαφνα γροικᾷ μικροῦ παιδιοῦ ἀντάρα,

φωνάϊς, ἀναστενάγματα : « Ἄχ ! » Ἀνοιξε παιδί μου,
εἴμ' ὁ πατέρας, ἀνοιξε : » Μὰ 'κεῖνο δὲν ἀνοίγει.
'Ανατριχιάζει καὶ κακὸ τραγὸ ὁ νοῦς τον βάνει
φόνου φαντάζεται, φωτιά, μὰ ποῖο πολὺ ἀκόμα
σκέψις φρικτὴ τὸν τυραννῇ μήπως κ' ἡ πεθαμένη
στὸ σπῆτι θέλησε νὰ ῥθῇ ἀπὸ τὸ μνημα πέρα.
'Ο φόβος δίνει δύναμι' τὰ χέρια του ξαμόνει
τὴν πόρτα τῇ μισόβγαλτῃ μὲ βία τὴν ἀνοίγει.
Σβυστὸ τοῦ εἰκονίσματος τὸ ἅγιο καντύλι !..
'Ανάβει γλήγορα κερὶ καὶ προχωρεῖ μὲ φόβο
'Ω, κάλλιο νὰ μὴν ἔβλεπε ! Σὲ μὰ γωνιὰ σκνυμένο
βλέπει τὸ μόνο τον παιδί μὲ μάτια φουσκωμένα
νὰ σπαρταρᾷ, ἀμίλητο, μὲ χέρια τεντωμένα
καὶ νὰ γελᾷ, καὶ ἄφθονα τὰ δάκρυα νὰ τρέχουν.
Σκύβει, στὰ μάτια τὸ κυτᾶ καὶ τὸ ὤωτ' ἀνέχει
στὴ ταραχὴ του τίποτα ὁ δύστιχος δὲν νοιώθει
Κυττάζει γύρω τον, καὶ « Ἄχ ! τί ἔκαμες, παιδί μου »
τοῦ λέγει, « ἦπρες, μέθυσες » καὶ τὸ τινάζει πέρα
καὶ τρέχει κατ' ἐπάνω του μ' ὀρμή, νὰ τὸ χτυπήσῃ
κ' ἐκεῖνο « Μή, πατέρα μου » φωνάζει « μὴ μὲ δέρνεις
ναί, ἦπια ὅσῳ μπόρεσα, ἀλήθεια εἶναι, ἦπια
γὰ νὰ ἰδῶ ὅπως καὶ σὺ τὴ μάνα μου τὴν δόλια »
Κι' ἀπλώνεται ἀναίσθητο μὲ ἀφρισμένο στόμα. . .

Μετανοιωμένος στὴ πλατειὰ τὸ παίρνει ἀγκαλιά του
καὶ τὸ φιλεῖ ἀχόρταγα, χαϊδεύει τὰ μαλλιά του
καὶ μὲ ματὰ δακρύβρεκτῃ, σκνυτᾷ, στῆς Παναγίας
τὸ φέρνει τὸ εἰκόνισμα, ποῦ τὸ χαμόγελο τῆς
μὲ τοῦ παιδιοῦ του ἔμοιαζε τ' ἄθωο χαμογέλιο.
Γονατιστὸς ὀρκίζεται, ποτὲ νὰ μὴν πατήσῃ
στὸ καπηλειὸ τὸ πόδι τον, τ' ὀρκίζεται, στὸ χῶμα
τῆς πεθαμένης τον, ποτὲ κρασὶ νὰ μὴ ρονφήσῃ.
Χαϊδεύει τὰ μαλλιά του ποῦ πέφτουν σὰν χρυσάφι
καὶ σώζει τὸ φτωχὸ παιδί τὸ χᾶδι τοῦ πατέρα.
Μὰ τώρα ὅπου τὸ παιδί ξεμέθυσε λιγάκι,
ζητεῖ τὴ μάνα του νὰ δῇ ἀνήσυχο, τὴν θέλει,
καὶ τὸν πατέρα του ὤωτ' ἀνέχει μὴν τύχῃ καὶ τὴν εἶδε...
Καὶ 'κεῖνος τοῦ χαμογελᾷ, στὰ μάτια τὸ κυττάζει
καὶ μὲ φωνὴ δλόχαρη ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένη :
« Ἄν εἶδα τὴ μητέρα σου, ἄχ ! νοιώθω νὰ τὴ βλέπω
σὰν ἔχω σὲ στὴν ἀγκαλιά, στὸ κάθε φίλημά σου...
Μπροστά σου τὴν δλόλευκη ψυχὴ τῆς ἀνικαρούς,
θωροῶ βαθειὰ στὰ μάτια σου νὰ ξεναζῇ καὶ πάλι... »

(Παράφρασις).

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

